

РЕШЕНИЕ

№ 10054

гр. София, 26.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4739** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на А. А. К. срещу Заповед № 8121з-4171/29.03.2024 г. на Министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „мъмрене“ за срок от 1 месец.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна – издадена е в противоречие с административно-производствените правила, при нарушение на предвидената в закона форма и при несъответствие с целта на закона. Твърди се, че в процесния административен акт е налице несъответствие между фактически установеното нарушение и посочената правната квалификация. Инвокирани са доводи, че съгласно чл. 194, ал. 1, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР, за описаните в тази разпоредба нарушения, задължително се налага дисциплинарно наказание „порицание“. Счита, че така не става ясно какво точно наказание е извършено, което е самостоятелно основание за отмяната на заповедта, заради нарушеното право на защита на сочения за нарушител държавен служител.

В жалбата се наведени оплаквания, за това, че дисциплинарно-наказващия орган не посочил формата на вината, при която е извършено твърдяното нарушение. Не са посочени и всички факти и обстоятелства, съставляващи основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на К.. Не е отчетено, че с нарушението не са настъпили вредни последици за държавната служба от нарушението, както и че оспорващият

няколко пъти е бил награждаван, поради което не е спазен принципа на съразмерност, съгласно чл. 6 от АПК.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и с упълномощеният от него адвокат Б., която поддържа жалбата и претендира разноски. Ответникът по оспорването - Министърът на вътрешните работи не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна. Иска присъждане на разноски, при отхвърлянето на жалбата.

Административен Съд София - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна и правна страна, следното: По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на А. К. лично на 11.04.2024 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена в АССГ на 24.04.2024 г. (вх. № 16227), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че А. К. към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание е бил назначен на длъжност „старши разследващ полицай“ в 02 сектор „Разследване на икономически престъпления“, в отдел „Разследване“ при СДВР.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало във връзка с предложение № 513р70228/12.07.2023 г. до директора на СДВР, с приложени към него докладни записки № 513р61542/14.06.2023 г. и № 513р-59548/09.06.2023 г. и справка от системата за контрол на достъпа в сградата на СДВР за това, че в периода от 01.09.2022 г. до 06.06.2023 г. (на конкретно посочени дати), инспектор А. К. многократно е отсъствал от работа, без основателна причина, с което не е спазил разпоредбите на т. 1 от заповед № 513з7326/26.08.2022 г. на директора на СДВР, относно организацията и разпределението на работното време на служителите на отдел „Разследване“, съгласно която за държавните служители в отдел „Разследване“ при СДВР е установено подневно отчитане на работното време от 08,30 часа до 17.30 часа, с един час обедна почивка от 12,00 часа до 13.00 часа и с включени физиологични почивки.

Със Заповед № 8121з - 7102/31.07.2023 г. на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство, във връзка с данни за неспазване на работното време, регламентирано в посочената по-горе Заповед. Описани са констатираните случаи, при които А. К. е напускал работното си място на определени дати без да има съответното разрешение на прекия си ръководител и без да е бил в законоустановен отпуск. Със заповедта е определена и комисия, която да извърши проверката.

В хода на проверката са извършени множество процесуални действия. Изискани са писмени документи и са снети обяснения от длъжностни лица при СДВР. На К. е дадена възможност да участва в производството, като същият е направил искания в писмен вид за събиране на доказателства и е депозирал обяснения. Същият е бил подпомаган и от упълномощен от него адвокат.

Установено е, че на 15.03.2023 г., в [населено място], в рамките на установеното работно време, инспектор К. не е бил на работното си място. В 11.49 ч. личният му автомобил, марка „Ф.“, модел „П.“, с ДК [рег.номер на МПС], управляван от него, е заснет от автоматизирано техническо средство на [улица], движещ се е превишена скорост, в посока от [улица]към [улица]. За установеното нарушение на ЗДвП, в качеството му на собственик на автомобила, на инспектор К. е издаден електронен фиш за налагане на глоба - серия К № 7208805.

Тези установени обстоятелства са дали възможност на комисията да приеме, че К. е напуснал работното си място в сградата на СДВР, без да е имал основателна причина и без да е уведомил прякия си ръководител, което е в нарушение на Заповед № 513з-7326/26.08.2022 г. на Директора на СДВР, с която служителят е бил запознат. Оспорващият не е депозирал декларация, в която да посочи, че на определената във фиша дата и час, друго лице е управлявало автомобила му.

Видно от докладна записка № 513р-59548/09.06.2023 г. на главен инспектор Адова - пряк ръководител на К., на 15.03.2023 г. служителят не е бил в законоустановен отпуск. Не е уведомил началника на сектора за причини, налагащи да напусне работното си място преди началото на обедната почивка и не е искал разрешение от началника на сектора за това.

След приключване на проверката комисията е изготвила справка рег. № 513з-11026 от 26.01.2024 г., в която е направен извод, че А. К. извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР. Нарушението се изразява в неизпълнение на заповед на пряк ръководител, а именно, че не е изпълнил т. 1 от заповед № 513з7326/26.08.2022 г. на директора на СДВР, с която е регламентирано работното време на служителите от отдел „Разследване“ при СДВР и направено предложение за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“, на основание на посочените по-горе разпоредби на ЗМВР.

Оспорващият А. К. е бил запознат със справката и на 29.01.2024 г. Същият е депозирал писмен отговор (л. 96), в който посочва, че дисциплинарното производство не е обективно, защото причината за него са отношения с колега, с който той се намира в дълбок личностен и служебен конфликт.

Във връзка с подадения отговор, комисията е изготвила становище рег. № 513р-12002 от 30.01.2024 г., в което е потвърдила направените в справката изводи.

Министърът на вътрешните работи се е запознал със събраните по време на проверката доказателства, както и с описаните по-горе справка и становище, като е дал възможност да А. К. да даде допълнителни писмени обяснения.

Такива са представени на 29.02.2024 г. В тях не се навеждат конкретни възражения относно нарушенията, които А. се твърди, че е извършил, а се сочи, че административното производство не е извършено обективно и че той е бил лишен от право да участва ефективно в него.

Обяснението е прието от дисциплинарно-наказващия орган, видно поставената резолюция от 29.02.2024 г.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Министърът на вътрешните работи е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на А. К. на предложеното от комисията дисциплинарно наказание. От друга страна е приел, че същото е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение, поради което на държавния служител следва да се наложи най-лекото, предвидено в ЗМВР наказание – „мъмрене“.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 194, ал. 2, т. 2, чл. 200, ал. 1, т. 11 и чл. 204, т. 3 от ЗМВР, а именно че с деянието си А. К. е извършил нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на не е спазил разпоредбите на т. 1 от заповед № 513з7326/26.08.2022 г. на директора на СДВР, относно организацията и разпределението на работното време на служителите на отдел „Разследване“.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай, независимо от обстоятелството, че такива данни не се били налице, административното производство е било образувано със Заповед № 8121з - 7102/31.07.2023 г. на Министъра на вътрешните работи.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, т. 4 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Министъра на вътрешните работи – служител на ръководна длъжност, а А. К. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

По делото няма данни оспорващият да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител, в случая с приемането на обясненията на А. К., дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Наказанието е наложено на 29.03.2024 г. Фактите и обстоятелствата, свързани с твърдяното нарушение на служебната дисциплина са обективирани в справката от 29.01.2024 г., с която дисциплинарно наказващия орган се е запознал на същата дата, т.е. наказанието е наложено в предвидения в чл. 195, ал. 1 от ЗМВР срок.

Видно от депозираните в хода на административното производство възражения и от самата жалба до АССГ, А. К. не оспорва обстоятелството, че на 15.03.2023 г. около 11,49 часа не е бил на работното си място. На тази дата не е бил нито в разрешен отпуск, нито е поискал разрешение от прекия си ръководител да напусне сградата на СДВР.

Оплакванията на жалбоподателя се свеждат до допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които съдът намира за неоснователни по следните съображения.

На първо място е вярно, че в ЗМВР са определени видовете нарушения на служебната дисциплина и съответстващите им дисциплинарни наказания. Настоящият съдебен състав не намира, че налагането на по-леко от предвиденото в закона наказание, представлява нарушение на административно-производствените правила, което може да се квалифицира като съществено и което да опорочи заповедта до степен на незаконосъобразност.

В разглеждания казус дисциплинарно-наказващият орган е преценил, че независимо от обстоятелството, че с действията си А. К. е извършил нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, за което съгласно чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР е предвидено налагане на

дисциплинарно наказание „порицание”, нарушението не е толкова тежко, поради което е решил, че целите на закона – да се предупреди служителя да не извършва в бъдеще нарушения на служебната дисциплина биха могли да бъдат постигнати чрез налагане на най-лекото предвидено наказание „мъмрене”.

Съдът намира, че в случая правото на защита на сочения за нарушител е засегнато по някакъв начин, защото за А. К. е било ясно за какво нарушение е ангажирана дисциплинарната му отговорност. Налагането на по-леко, но предвидено в ЗМВР наказание, не е процесуално нарушение, защото в закона няма изрично предвидена забрана за това.

Ако на оспорваният беше наложено по-тежко наказание от „порицание”, това би било основание за отмяна на оспорения акт, защото така дефинитивно биха били засегнати права и законни интереси като държавен служител.

На следващо място във връзка с изложеното съдът намира за неоснователни оплакванията за това, че тежестта на наложеното наказание не е съобразено с тежестта и вредните последици от извършеното нарушение. Както беше посочено, в случая е наложено най-лекото предвидено по ЗМВР наказание, като е съобразено и цялостното поведение на оспорвания по време на службата му в МВР, включително и това, че е бил награждаван няколко пъти.

На последно място за пълнота следва да се отбележи, че по преписката не са налице данни, дисциплинарното производство срещу А. К. да е инициентирано заради влошени отношения с негови колеги. Такива оплаквания в жалбата липсват, но оспорваният ги е изтъквал няколкократно във възраженията си, депозирани по време на дисциплинарното разследване.

Видно от сведения от № 513р-804/04.01.2023 г. и № 513р-113367/18.11.2022 г., прекият ръководител на К. е установил два случая на неспазване на работно време от негова страна. В тези случаи не е ангажирана дисциплинарната му отговорност, а му е дадена възможност да промени поведението си. При третия установен случай, след като очевидно служителят е продължил да не спазва установеното със заповед на директора на СДВР работно време, прекият му ръководител е докладвал на началника на отдела, като отново не му е наложено дисциплинарно наказание. Изложеното мотивира съда да приеме, че служителят е имал устойчиви нагласи за неспазване на установеното работно време и напускане на работа без разрешение, което е било игнорирано от ръководството на СДВР по необясними причини.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им по реда на чл. 143, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд София - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. А. К. срещу Заповед № 8121з-4171/29.03.2024 г. на Министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание

„мъмрене“ за срок от 1 месец.

ОСЪЖДА А. А. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно оспорване, съгласно чл. 211, изречение 2 от ЗМВР.